

QUÀNG VAI THƠ ĐI GIỮA ĐỜI KHÊ KINH KHA

QUÀNG VAI THƠ
ĐI GIỮA ĐỜI

Tuyển tập Thơ của Khê Kinh Kha
Thư Án Quán xuất bản lần thứ nhất
Hoa Kỳ Mùa Hè 2007

Chăm sóc, trình bày, layout: Trần Hoài Thu

Tác giả giữ bản quyền
KheKinhKha © 2007

Lời Tựa Linh Phương

Nhận được tập thơ “ Quàng vai thơ đi giữa đời “ của anh Khê Kinh Kha gửi, nhờ viết lời tựa cho tập thơ. Thực ra, tôi cũng chưa biết phải viết gì cho anh, một người bạn văn nghệ thân thương. Duy có điều, tôi xin nói thật, thơ Khê Kinh Kha chưa có sức quyến rũ người đọc bằng sự thể hiện khả năng biến hóa của ngôn ngữ thơ. Sức mạnh tiềm tàng ở thơ anh chính là tâm trạng ,cảm thức tinh tế của người xa quê hương mấy chục năm ròng. Ôi ! Quê hương xa vời vợi nhưng mãi mãi vẫn gần trong ký ức của mỗi một người Việt Nam, dù ở đâu, nơi đâu- dù với lý do gì . Dù cho “ đời trôi, trôi mãi theo nhánh sông “(*) ,thì quê hương vẫn đau đáu trong anh, qua chuỗi đầy ấn tượng hình ảnh thơ với nỗi khát khao về nguồn cội “ Vì tôi là người Việt Nam “ (*)- về những mối tình thời trai trẻ “ thôi em đừng khóc nữa. tình nồng thôi đã phai. con tim giờ đã úa.tháng ngày như heo may “(*) , cũng có thể là ở hiện tại của anh.

Nét đẹp trong thơ Khê Kinh Kha mơ hồ mà không hư ảo, đó là nơi anh sống, nơi anh đi qua. Bao giờ thơ anh cũng có sự tiếc nuối, hoài niệm khoảng không gian, thời gian vẫn âm vang tình tự một dân tộc qua từng dấu vết hữu hình, đánh thức lại quá khứ, hầu như dần dần quên lãng trong trí nhớ của những người xa quê hương đặng đặng mấy mươi năm. Đôi lúc, thơ Khê Kinh Kha lại cảm nhận được cái vô thường lẫn diêu thường của đời người phù du, qua sự bất lực đối với thời gian càng ngày càng đẩy chúng ta đi về phía hư vô (Xin cảm ơn cuộc đời-Mộ bia- ả hớ mẹ “ (*).

Thơ Khê Kinh Kha lan tỏa trong từng góc ngách tâm hồn người đọc, vì nó xuất phát từ tấm lòng, từ tâm trạng của chính tác giả ở nơi văn minh hiện đại nhưng vẫn mong được hít thở không khí mang mang hình bóng quê nhà với :trái xanh, bông lúa, hoa phượng đỏ, cánh diều, cọng rau thơm, bờ ao, con đê, cụm tre, dòng sông.... Thật dung dị, thật quen thuộc, thật dân dã bằng một khối trúc hài hòa trong thơ.

Và vì thế Khê Kinh Kha đã thành công trọn vẹn, một sự cần thiết trên con đường thi ca đã đi , đang đi vào lòng công chúng yêu thơ, yêu nhạc của anh. Và đó là những gì hết sức tâm huyết khi tôi cảm nhận thơ anh , hy vọng Khê Kinh Kha sẽ “ Quàng vai thơ đi giữa đời “ mệnh mông mà không bao giờ chùn bước.

Việt ả am , ngày 26 tháng 08 năm 2007

Linh Phương

quàng vai thơ đi giữa đời

đã hơn 30 năm rồi
ba mươi năm
lòng ta ơi
nhìn quanh
vẫn thấy đất trời lạ ghê

đã bao lần
chân mỏi qui
bao quị ngã
lòng mệt, mê
bao nhiêu tâm sự
tình quê muộn phiền

cầm tay thơ – chỗi dậy nhìn
tựa lưng thơ – đứng vững, yên
tựa lưng thơ, an ủi mình, lòng ơi

chút tình quê –chút tình người
tháng năm trôi – lệ xót, rơi
quàng vai thơ
đi giữa đời
cô liêu

mưa sa

mấy mươi năm trở lại
ngắm lại bóng đời ta
tuổi thơ mây bay mãi
ôi mắt buồn như có mưa sa

mấy mươi năm trở lại
ngẩng mặt nhìn trăng cao
một lần yêu vụng dại
nắng đường xưa nhạt màu áo trắng
mái tóc nào rủ khắp hồn thơ tôi
ôi chút tình như có mưa rơi

mấy mươi năm trở lại
lạc loài như thú hoang
hỏi thăm từng ngọn cỏ bên đời
kỷ niệm như dao cắt lên thịt
kỷ niệm buồn như tóc trắng riêng tôi

mấy mươi năm trở lại
nhặt từng mảnh đời vỡ tan
khâu lại nụ cười xanh đã mất
ôi chút tủi hờn giữa hồn mong manh

mấy mươi năm trở lại
quì bên vườn mẹ cha
cúi hôn mặt đất lạnh
ôi tuổi đời giăng đầy mưa sa

Hà Nội tim nồng

bước xuống đường
ba mươi sáu phố thênh thang
gió bắc thổi ào
gió tuổi mộng, gió tình nhân
Hà ả ội trái tim nồng

anh tìm bàn tay em thuở ấy
để ấm lòng khách lạ về quê
anh nghiêng mình chào kỷ niệm

biết bao lần em ôm mặt trong đêm ?

hỡi em paris, tình mộng đợi
chắc paris đã tắt nụ cười
chắc paris lệ ướt đầy môi
ôi xa cách có làm em tủi
đã bao lần em khóc em ơi ?

hỡi em paris, tình thương nhớ
như effel vương cổ ngóng chờ
như Luxembourg cây cỏ héo khô
như lòng tôi giăng đầy mưa gió
và chắc mai đây cũng đại khờ

hỡi em paris, tình muôn thuở
trăng cũng sầu vì quá lòng thương
huồn chi em tình đầy xao động
và mong manh một trái tim hồn

hỡi em sâu mộng, paris ơi
em có bao giờ nhớ thương tôi ?
những mùa thu qua tình vời vợi
có bao giờ em khóc vì xa tôi ?

hỡi em hồn tủi, paris ơi
đã bao lần em khóc vì yêu tôi ?

một mùa xuân xa

xuân lại đến rồi đây
lần tay đếm tuổi đời
tình nồng đâu tìm thấy
hồn này đầy mưa bay

rượu say chưa cạn chén
tháng ngày xót xa cay
xuân này sao vắng quá
quê nhà có ai hay ?

xuân lại đến trong tôi
lòng đầy cơn gió bay
người ơi ngàn xa cách
nước mắt còn rơi rơi

hoa mai vàng trong nắng

có vàng giữa lòng ai ?
một mai đời cuối bước
ai khóc người xa xôi ?

thu đã về chôn cất cuộc tình ta

mùa thu nữa lại về rồi em ạ
cỏ cây buồn khoát áo lạnh vàng khô
trời xuống thấp nên hồn co ro lắm
lối anh về gió lác bước tội ghê

em có nhớ lá thu rơi đầy lối
không có em ai nhặt lá chiều nay
mây cũng đầy trong lòng anh hiu quạnh
tháng năm dài tình mộng mấy thu rơi

dù có muốn cuộc tình cũng đã úa
như lá vàng em ép giữa trang thư
áo em vàng hay lá mùa thu cũ
đang khô, tàn trong nỗi nhớ hư vô

mùa thu nữa lại về rồi em ạ
cổ nhủ lòng quên mái tóc mùa thu
sao vẫn thấy hương thơm đầy trong lá
thu đã về chôn cất cuộc tình ta

nếu một ngày

nếu một ngày em không hôn tôi nữa
hoa lá khô cần khắp mọi nơi
và đại dương cũng không còn sóng vỗ
cả bầu trời không một cánh mây trôi

nếu một ngày em không ôm tôi nữa
thế giới này mục rữa theo thời gian
hạnh phúc tôi đóng đặc như thạch đá
đời phẳng lặng một cách rất vô duyên

nếu một ngày em không nhìn tôi âu yếm
không nói lời dịu ngọt của yêu đương

tôi biết chắc đời tôi đầy bóng tối
trí óc này như sỏi đá dưới giong sông

nếu một ngày em không yêu tôi nữa
thì mặt trời cũng tự tử em ơi
quả đất này vỡ tan thành vụn mảnh
có mảnh nào chôn lịm trái tim tôi

nếu một ngày em từ gia tình tôi
tôi biết chắc tim tôi sẽ ngừng đập

ngồi gần nhau

ngồi gần nhau trao nhau nụ tình
ngồi gần nhau cho nhau mặn nồng
ngồi gần nhau trao hết con tim
một trăm năm sau mãi ưu phiền
ngồi gần nhau chia sẻ cơn đau
ngồi gần nhau quên mỗi gian lao
ngồi gần nhau mơ ước còn dài lâu

ngồi gần nhau chia nhau ngậm ngùi
ngồi gần nhau thương nhau trọn đời
ngồi gần nhau quên tháng năm trôi
đường đi mệnh mông bước chân trời
ngồi gần nhau vai sát bên vai
ngồi gần nhau cơn áo chia đôi
ngồi gần nhau, em nhé, ngồi gần tôi

ngồi gần nhau đêm khuya mịt mù
ngồi gần nhau tương lai đợi chờ
ngồi gần nhau xây đắp cơn mơ
lòng ta thênh thang có ai ngờ
ngồi gần nhau ngâm nốt câu thơ
ngồi gần nhau ta hát ca dao
ngồi gần nhau , anh hỡi, ngồi dài lâu

ngồi gần nhau chung nhau đời buồn
ngồi gần nhau yêu thương vợ chồng
ngồi gần nhau trong kiếp lưu vong
mộng ta muôn phương giống Tiên Rồng
ngồi gần nhau quên hết gian nan
ngồi gần nhau đôi mắt hân hoan
ngồi gần nhau, xin nhớ, mình Việt ả am

ngồi gần nhau con tim thật thà
ngồi gần nhau trăm năm mặn mà
ngồi gần nhau ta ước mơ xa
dù bao đau thương mắt thêm nhòa
ngồi gần nhau thương mến bao la
ngồi gần nhau khơi sáng tim ta
ngồi gần nhau, xin nhớ, một màu da

em Sài Gòn

phố ở nơi đây gió lạnh buồn
vẫn còn nắng đỏ đây nhớ thương
anh có bao giờ về thăm lại
phố của yêu đương, phố Sài Gòn ?

anh ơi, phố vắng vẫn đợi chờ
những ngày những tháng phố bơ vơ
em nhớ người xa, em nhớ quá
chẳng biết bao giờ anh về qua

anh có bao giờ mơ về đây
thăm con đường cũ, áo dài bay
vàng trắng trước ngõ tròn một mảnh
là chút tình em dành cho ai

từ độ xa nhau phố khóc hoài
bây giờ tóc đã phủ quá vai
phố đây xao động, đời bước vội
em cũng héo mòn như cỏ cây

phố mãi tương tư phố tủi hờn
chao ơi ! đời hiu quạnh riêng em
phố bao thay đổi, bao thay đổi
chỉ chút lòng em vẫn vẹn toàn

đời trôi, trôi mãi theo nhánh sông
mai anh về lại tìm tình em
phố có cảnh lan nay đã úa
đừng khóc nghe anh, đã lỡ làng

để lại

em lục lại trong ngăn kéo thời gian
tìm chút mộng ngày xa xưa lắm
của một thời tình nở hồn nhiên
như mảnh trăng tròn giữa đêm rằm
như trang thư vừa viết tối hôm qua

em chọn chiếc áo dài trắng
màu áo dành cho tuổi học trò duyên dáng
thở em còn ép hoa phượng trong sách
để dành tặng tình người vụng dại
thở mà em còn nghiêng nón qua cầu
để gió chiều bay rối mái tóc thơm
thở mà mắt nhìn ôi thẹn quá
tình yêu như vạt nắng ban mai

em dạo phố chiều nay
tìm lại đâu đây chút hương nồng
chút diu hiền, chút tình mộng
trái tim em thềm ngọn gió hương người cuộn cuộn
không gian em thềm bước chân về theo
của những ngày xưa tan trường
con đường xưa em lạc bước lạnh quanh
quán ngày xưa hò hẹn tìm không thấy
em ngùi thương ai, đôi mắt trông tìm
mưa chiều nay từng giọt đổ nhào trên mái tóc
cay cay trong khóe mắt
hoang lạnh
bơ vơ
chao ôi !

em cời chiếc áo dài trắng
cất vào lại trong ngăn kéo thời gian
chung với mấy giọt lệ thanh xuân
mai em về quê hương xa lắc
quê hương này xin để lại cho tháng năm

tâm sự với Hoàng

cho hoàng xuân sơn

có phải đời
nhiều lệ đắng
và chúng mình
như giọt nắng nhạt phai

hay mình
là kiếp mây bay
còn bao lâu nữa
đời này lặng yên

hay mình
mang số phận hèn
như chim mỏi cánh
trong đêm mịt mù

hay chúng mình
mang ưu tư
con tim ngủ mê
lời thơ chưa tròn

hay mình
là mưa trên nguồn
mưa rơi giọt máu
giữa hồn lạnh căm

hay mình là dân Việt ả am ?
hay mình là dân Việt ả am ?

thuở mẹ ru

mẹ ngồi ru con đêm khuya mưa tới
mẹ ngồi ru con ru tình sông núi
mẹ ngồi ru con đong đưa năm tháng
vào nôi

mẹ ngồi ru con âm vang tiếng hát
mẹ ngồi ru con ru lòng sỏi đất

mẹ ngồi ru con ru thêm mái tóc
bạc phơ

lời mẹ ru con lênh đênh trong gió
lời mẹ ru con chan hòa nước mát
lời mẹ ru con câu thơ ngây ngất
hồn con

lời mẹ ru con bên hiên trăng xuống
lời mẹ ru con qua đời mưa nắng
lời mẹ ru con êm như tiếng suối
đầu non

mẹ dạy cho con đôi chân con đứng
mẹ dạy cho con đôi bàn tay nắm
mẹ dạy cho con non sông hơn bốn
ngàn năm

mẹ dạy cho con con tim son sắt
mẹ dạy cho con tấm lòng yêu mến
mẹ dạy cho con trên môi tiếng nói
Rồng Tiên

một ngày con đi mang thân phiêu lãng
mẹ ngồi băng khuâng ru ngày hoang vắng
một lòng thương con bao la như cả
vàng trắng

giờ mẹ thâu đêm rung rung thương nhớ
giờ mẹ âm u như ngọn nến úa
một đời mệnh mông trăm năm thân xác
là bao

thưở mẹ ru
ru gió qua sông
ru mưa về nguồn
ru mây qua rừng
ru trăng âm thầm
ru con nghiêng năm
ru mãi nghìn năm
ru mãi nghìn năm

ta nhớ người ai nhớ ta đây

Cho O Thủy, Sơn, Giang và Hùng

ta nhớ người, ta quá nhớ người
nhớ cả trời xưa tuổi mộng ơi
nhớ O Thủy, nụ cười duyên lắm
trời mây bay hay tóc O dài ?

ta nhớ người, nhớ mưa nhớ nắng
nhớ Sài Gòn, chia điếu thuốc thơm
tuổi vào đời quê hương rực cháy
mộng bình thường như tình yêu em

ta nhớ người ai nhớ ta đây
thời gian ơi sao cứ trôi hoài
vùng trời đó làm sao kéo lại
một mình ta câm nín bên đời

còn gì đâu, ngoài những âm thầm
lòng ta ơi, sao vẫn mưa tuôn
mưa đầy đời, mưa đầy năm tháng
hay lệ ta tức tủi bao năm

rồi người hỡi, từng đêm ta khóc
O Thủy ơi, tóc thề nơi nao ?
Hà Tĩnh ơi, một đời sắp hết
Hoàng Giang ơi, chày mãi về đâu ?

trời ơi, ta uống hoài không hết
những ngậm ngùi của năm tháng qua
trời ơi, ta nuốt hoài ký ức
cuối đời rồi, ngòi, xếp lại xót xa

tự do

bao năm rồi tôi đi từng bước một
như trẻ thơ tập bước vào đời
những bước chân vụng về trên đất khách
những bước chân lạnh hồn cỏ xót
tôi phải đi vì lời di chúc của các anh em

tôi phải đi vì lời dặng dò của dân tôi
đã bao nhiêu năm giữa đời hiu quạnh
tôi đi tìm

tìm chút tự do
cho các anh và dân tộc tôi

mang thân phận không tổ quốc
nặng trĩu hồn trên vai trên tóc
trời ơi, sao tự do nơi đâu
tìm hoài chưa thấy
đứa em trai gục chết trên chiến trường nào
đứa em gái chôn xác vào lòng biển nào
cho mẹ tôi chết mòn mỗi bao năm
bao nhang đèn mẹ cầu nguyện trong đêm
giờ ai nguyện cầu cho mẹ, mẹ hỏi
giữa quê hương còn lo chạy từng bữa cơm

lòng ơi, sao cứ rung rức bao năm
nhớ ơi, thương ơi, ngập tháng năm
trời ơi, mẹ chết một mình trên chiếu rách
đồ bất hiếu, con nơi đây, không chôn cất mẹ được

bao năm rồi ai làm cỏ mộ mẹ
bao năm rồi ai thắp nhang cho mẹ
và cho những linh hồn anh em con
những linh hồn còn dật dờ trên Đồng Tháp, trên Kỳ Sơn
những linh hồn còn lạc lõng giữa Trường Sơn
đi tìm tuổi thơ và khoảng đời chưa sống
đi tìm hòa bình và hơi thở tự do

bao năm rồi tôi sống bơ vơ
bao năm rồi hồn lạnh xác xơ
bao năm rồi tôi vẫn cặm cụi đi tìm
tìm bóng hòa bình tìm ánh tự do
cho con sông cho rạch nước
cho ruộng lúa cho bờ ao
cho luống khoai cho hàng đậu
cho biển mặn cho rừng cao
cho cánh diều và gió thoảng mây bay
cho bóng trăng soi trên cành liễu ồm
cho thành phố xôn xao

cho làng quê gầy yếu
cho mọi người còn ở lại trên đời
cho bao linh hồn của một chiến tranh
ôi những linh hồn còn lang thang trên vụn nẻo đường
ôi những linh hồn chưa sống hết tuổi hoa niên

chao ôi, thân xác này cũng dần dần yếu đuối
mà tìm hoài chẳng thấy ánh bình minh
mà tìm hoài chẳng thấy bóng tự do
cho các anh, cho dân tộc, cho tuổi thơ
chao ôi, chỉ còn vài năm nữa thôi
tôi cũng hết hơi, tôi sẽ chùn gối
tôi phải về gặp các anh và mẹ tôi
trời ơi, túi hồ biết bao, tôi xin tạ tội
cùng các anh và cả dân tộc tôi

tôi không tìm được, trời ơi
điều các anh mong muốn cho quê hương:
tự do

chẳng có gì đâu

đã có ta chưa hay chưa có
chắc chẳng có ta tự ngàn xưa
chẳng có xác thân, chẳng trời đất
chắc chẳng có gì, chẳng có chi

đã có ta chưa hay chưa có
chắc chỉ hư không, tự bao giờ
ôi bước thời gian nhẹ hơn gió
ngẩng mặt nhìn quanh thấy hư vô

đã có ta chưa hay chưa có
và chẳng có đâu cuộc trăm năm
chẳng có thiên thu, chẳng nhật, nguyệt
chẳng có ta đâu giữa phong trần

đâu có ta, đâu có cuộc đời
cũng chẳng có đâu phận con người
có đâu dĩ vãng, đâu hiện tại
chẳng có gì đâu, hỡi ta ơi

trọn tình

tặng Phạm Duy

về đây dù tóc bạc phơ
dù bao mưa gió phai mờ áo xưa

về đây ngâm lại vãn thơ
ngồi bên sông vắng ngắm chờ trăng lên

về đây ôm gió vào lòng
nhặt ngàn cánh lá giữa Trường Sơn cao

về đây học lại ca dao
tập cười tập nói ngọt ngào lòng yêu

về đây đứng tựa lưng đèo
xa xa cánh nhọn, nắng chiều mênh mông

về đây thăm lại tuổi hồng
thăm con đường cũ, thăm đồng lúa tươi

về đây nhìn ngắm mây trôi
giọt sương trên lá, mưa rơi giữa trời

về đây gặp lại đời tôi
mộng đời muôn thuở, tình người trăm năm

về đây tìm lại con tim
tìm hơi thở cuối trọn tình nước non

hoài hương

bao lần đứng ngắm ánh trăng thanh
nhìn thấy cây đa giữa trăng vàng
tưởng chừng đang ở nơi quê ngoại
ngơ ngác nhìn quanh tìm cổng làng

thương nhớ mòn hao

bỗng dung lòng thấy sương rơi
lạnh run
 run nhớ
 bờ môi dịu nồng
tháng năm
 thèm một vòng ôm
người ơi
 sợ nhớ
 giăng trong mưa buồn

người ơi
 đời vẫn mênh mông
tình còn
 thèm một chút lòng
 cho nhau
thì thôi
 thương nhớ mòn hao

nếu một mai nào

nếu một mai nào hòa bình đến
em có mơ ước gì không em
trên đường về thăm lại ngôi nhà sinh trưởng
chắc em sẽ ngồi khóc một mình bên hiên buồn
chắc em sẽ ngõ ngàng nhìn hàng hoa thiên lý héo khô
chắc em sẽ bâng khuâng đứng giữa khu vườn trợ trợ
chắc em sẽ cắn chặt môi mình nén từng tiếng nấc

từ buồng tim
và chắc em cũng không còn gì ngoài những kỷ niệm đã bỏ quên

nếu một mai nào hòa bình đến
chị có vui mừng bắc đầu trở lại không chị
chị có mơ màng chải lại mái tóc mùa xuân
chị có hân hoan tô lại môi son
hay chị sẽ ngỡ ngàng với số phận đơn lạnh còn lại
hay chị vẫn lênh đênh ở một phương trời
hay chị cũng không màng gì ngoài những đứa con
đã bắt đầu gọi ba từng buổi

nếu một mai nào hòa bình đến
mẹ có hân hoan nụ cười già
cha có trở về trồng lại khóm tường vi
ngoại có ngồi kể chuyện gia đình
mặt trời vừa mọc ấm lòng sông
hoa nở rộn ràng chim cất tiếng
và em thơ, em có thấy êm đềm giấc ngủ

nếu một mai nào hòa bình đến
bạn bè mấy đứa đã ra đi
những thằng còn lại trở về thăm thành phố
đốt thuốc một mình trong quán ưu tư
mùa xuân về có ướt lệ cô đơn

nếu một mai nào hòa bình đến
tôi còn lại gì hỡi một mai
(Michigan 1970)

nhớ mẹ

chiều qua viện dưỡng lão
gặp mẹ tóc trắng phao
một mình trên ghê đá
miệng râm râm nguyện cầu

mùa thu về trên lá
me ngẩng nhìn mây bay
một trời xa, xa quá
mẹ tìm gì trong mây

lòng con đau như cắt

nhớ mẹ nơi quê nhà
mẹ ơi con đã lớn
như lòng mẹ ước mơ

chiều nay qua lối cũ
chẳng thấy bóng mẹ ngồi
ghế đá buồn lặng lẽ
đời hiu quạnh, chao ơi !

gió đâu về trên cỏ
có phải bước mẹ về
đời vô tình bia đá
một hồn sầu tái tê

Sài gòn trái tim khô

từng bước chân qua phố là từng nỗi ngại ngùng
anh nhìn quanh khu phố quen quen
tên con đường sao lạ đến vô duyên
anh còn nhớ mình hẹn nhau trên đường này
bên gốc cây này mình đã hôn nhau
ôi môi xưa dịu hơn bóng mát
ôi vai xưa mềm hơn mây trôi

từng hơi thở qua phố là từng mùi khói sặc sụa
từng vỉa hè, từng hàng quán, từng lời rao
và bao nụ cười mời mọc
tình yêu cho không
tình yêu trả giá
bên quầy hàng anh hỏi thăm tuổi mộng

đời vắng em, nụ cười cũng tắt
đời đổi thay nên anh lạc lõng
ôi nụ cười xưa tình như cánh lan
ôi nụ cười xưa hiền như nắng vàng
tình em xưa ngọt như nước rau má
mắt em nhìn âu yếm trời xuân xa
đã chết trong anh một trời dĩ vãng
giờ nụ cười anh nụ cười khô cóng
anh hôn lên môi Sài Gòn rạn nứt
trái tim đời khô cháy trong đời
trái tim tôi cũng khô cháy trong tôi
Sài Gòn ngăn ngợ mang trái tim khô cháy

rất bình yên

buổi sáng mặt trời ửng đỏ
như bờ môi em, tôi nhớ
giờ tôi ngồi nhặt cánh thời gian xưa
đã đổi màu vàng úa
như bao mùa thu qua
tức tử - buồn thiu
ủ rũ

buổi chiều mặt trời ngủ sớm
chao ôi, tôi vắng tôi
đời lặng lẽ đi vào đêm tối
ôi bàn tay dĩ vãng còn ôm ghì hiện tại
đêm tối tối
tối lắm
ai ơi

khuya chôn cất vũ trụ
đôi mắt đen ngòm
nuốt chửng đời lữ thứ
tôi âm thầm tôi
đời tầm liệm tôi

mai tôi về tìm tôi
nằm chết rất bình yên
trong đêm tối
quê tôi

thu về, mẹ ơi

thu về, mẹ ơi, thu về
lá rơi, gió lạnh, sương mờ
lòng con nghe đã lên vừa nhớ thương
nhớ thương xa cách muôn trùng
nhớ thương năm tháng ngại ngùng
làm sao nuốt hết nỗi niềm mẹ ơi

quê hương, mẹ ơi xa vời vợi

tóc con cũng bạc màu sương rồi
trái tim con lạnh lùng biết mấy
thêm tiếng ru một thuở vào đời

mẹ ơi, lá vàng vẫn rụng
mùa thu lại về me thấy không
trên mộ me cỏ vàng lấm
như chút hồn con mẹ ạ
cũng xơ xác
cũng mục nát

bến bờ này mẹ ơi con đi cũng gần trọn
bao thu nữa con về bên me
dòng sông nào còn chảy mãi trong con
ngọn núi nào vàng trắng còn sáng
bờ lau nào còn mong đợi mưa về

thu về rồi, mẹ ơi, thu về rồi
lá bay hay lệ con rơi
thu về, mẹ ơi
mẹ ơi !

đã lâu rồi

đã lâu rồi hồn mình quên xao động
như cánh diều không còn gió thoảng bay
như lá vàng im lìm trong mưa lạnh
chết âm thầm trên thảm cỏ xác xơ
như mùa đông về đây không hẹn trước
tuyết vô tình phủ kín lòng quạnh hiu
và cô đơn giăng đầy trên cánh gió
dưới hiên đời nhìn tuổi mộng ra đi
như mặt trời tui hờn trong mắt lạnh
như vòng ôm chưa trọn đủ ước mơ
như kỷ niệm xa mờ trong trí nhớ
những đại khờ bao lần ướt bờ môi
những mặn nồng của hai đứa mình thôi

anh đã quên những con đường phượng nở
tuổi học trò em đã nói yêu tôi
anh quên luôn những đêm dài thơ thần
những trăng vàng chen giữa bước chân em
nhớ làm sao những sao trời sáng quá
những sao trời rơi rớt trong mắt đen

những lần hôn, vội vã dưới mưa dầm
và hơi ẩm mình truyền nhau vụng dại

anh quên băng dòng sông xưa nước cuốn
những ngọn đồi mây gió vẫn luyến thương
những suối ngàn trọn đời thương mưa lại
lúa lên mầm như hạnh phúc lúa đôi
bởi vì em mái tóc quá dịu mềm
bởi vì em tình mộng như cánh sen
nên anh đã trăm ngàn lần ước vọng

đã lâu rồi anh như mây lạc hướng
đi giữa đêm sâu không ánh trăng vàng
không thấy được hiện tại trên đôi tay
cũng không biết về đâu một ngày mai
những buổi cơm anh cố ăn để sống
mà trong lòng nước mắt cứ như canh
và hồn mình thổn thức nỗi cô đơn
bao đêm dài không tìm ra giấc ngủ
bởi muôn phiền khô đáng cả tâm tư

đã lâu rồi anh không nhìn ra sự thật
bởi nơi đây sự thật quá tủi lòng
đến bao giờ anh tìm được niềm tin
cho anh được ngủ vùi trong mái tóc
của một thời tuổi mộng ngát tình em

nằm bệnh

tặng Phạm Văn Nhiên

nằm đây
thân thể rã rời
trăm năm cũng một tuổi đời
mây bay
về cuối chân trời
xa xăm

nhớ ai
mà lệ tuôn dầm
quê hương ngàn dặm
muôn trùng
khóc ai
hay khóc tình nồng xót xa

tàn xuân,
nát cánh mai vàng
nát tình mong đợi,
nát lòng tơ duyên
tàn xuân,
nát cánh hoa quỳnh
trong tôi nát cả
con tim
dại khờ

rời mai
ai viết vần thơ
tàn xuân,
đếm giọt lệ nhòa
khóc ai ?
từ em xa cách xuân này
mai tôi
chôn kín
tình tôi giữa đời

từ em quên hết lời thề
tôi xin
nằm chết
bên bờ tịch liêu

tâm sự người điên

bây giờ có những tháng ngày trống rỗng
ta tìm hoài không ra những mộng xưa
và tình yêu cũng không có ai để tặng
cũng không có ai cùng chia rượu đắng
viện dưỡng lão có còn một chỗ trống
ta để dành cho hồn mình nằm ngủ yên

bây giờ có những kỷ niệm móc meo trong ký ức
ta réo gọi hoài dĩ vãng ơi !
hình như bên kia bờ biển lớn
vang vọng về những tức tưởi xa xôi

bây giờ có những vần thơ không đoạn kết

và lòng ta đắm ướt quá trời ơi !
nếu có ai bắt dùm ta con gió
để ta bay như một cánh diều quê tôi

bây giờ thiên hạ bảo ta nửa khùng nửa điên
vì ta hay vỗ ngực ta là Rồng Tiên
damned! ở đây chẳng ai hiểu gì hết
nên ta thường cười nói chỉ mình riêng

damned! ở đây chẳng ai hiểu đêch gì cả
nên ta thường ngồi khóc một mình ta

vì tôi là người Việt Nam

em tự ngàn xưa
từ muôn thuở
em là ánh sáng
là sông sâu, là núi cao
là rừng rậm
em là thác nguồn là ruộng lúa
là ao cá, là vườn rau
là bờ đê, là hàng dâu
là mặt trời
là ánh trăng, là sao sáng
là ánh sáng là gió cao là mây thấp
là mưa xa, là đường vắng
em là ngọc quý là quế thơm

em là nổi sống là niềm tin
là hạnh phúc
là niềm vui là nỗi nhớ
là sầu đau, là ước vọng
em là trái tim là tình yêu
là quá khứ, là tương lai
là hy vọng là ước mơ

là sự thật là đau thương
em là tất cả
hỡi em ơi

xin cảm ơn em
người tình muôn thuở
em đã cho tôi màu da vàng lúa chín
một dòng máu Rồng Tiên
một Trung Vương một Triệu Âu
một Quang Trung ả guyễn Huệ
một Đinh Bộ Lĩnh
một Trần Hưng Đạo
một Lý Thường Kiệt
và em đã gieo vào hồn tôi
một Hồ Xuân Hương
một ả guyễn Du
một Huyện Thanh Quan

em tự ngàn xưa em đến đây
một dãy giang sơn, một giống nòi
em đã ra đi từ thành Văn Lang
hơn bốn ngàn năm trước

đem máu xương xây thành non nước
đem trái tim xây dựng tình người
từ ải ả am Quang đến mũi Cà Mau
uốn mình theo hình chữ S
có Thái Bình Dương sóng vỗ
ngàn đời như tiếng sáo lừng lơ
đã nuôi sống dân tôi bao đời trên bãi cát trắng
có dãy Trường Sơn sừng sững đứng
cang trường như chí khí ông, cha
tôi lớn lên
trong khí sắc của cha
với hoài bão của anh em tôi
bao phù sa ước vọng
bao ruộng lúa mơ mộng
và bao suối ngàn chảy cuộn cuộn trong tôi
tôi lớn lên
trong lời ru của mẹ
dịu dàng như tiếng ca dao
mẹ ru con vào đời

ru gió qua sông
ru mưa về nguồn
ru lòng cang trường
ru niềm hy vọng
à ơi, à ơi

xin cảm ơn em
hỡi em Việt ả am ơi
em đã cho tôi làm người Việt nam
cho tôi nổi sóng cang trường
tôi lớn lên vôi vữa như cỏ cây
như trăng soi như gió thoảng
trên quê hương tan nát
trên quê hương nghèo rách
trên quê hương lệ nhiều hơn cơm gạo
nhiều hơn mộng mị
nhiều hơn ước ao

trái tim chúng tôi đầy thương tích
tuổi trẻ chúng tôi như lá đổ
chúng tôi thèm hoà bình hơn thèm hơi thở
thèm tự do hơn thèm sự sống
em Việt ả am ơi

xin cảm ơn em
hỡi em Việt ả am ơi
hôm nay đây

tôi làm thân phận mây trôi
với mộng ước quê hương thanh bình
và trong hồn tôi đầy ắp những ruộng vườn
những bờ ao, những lũy tre già
cùng bao kỷ niệm lớn lên
đầy ắp những giọt lệ tha hương
em ơi !
là nhờ
tôi là người Việt ả am

xin cảm ơn em
hỡi em Việt ả am ơi
cho tôi được làm người Việt ả am
tên tôi là tên Việt ả am
máu tôi là máu Việt ả am
tiếng tôi nói là tiếng Việt ả am
đôi mắt xé của tôi là mắt Việt ả am
sóng muối thấp của tôi là sóng muối Việt ả am

nụ cười của tôi là nụ cười Việt ả am
nước mắt của tôi là nước mắt Việt ả am
trái tim tôi là trái tim Việt ả am
tình tôi là tình Việt ả am

Việt ả am ! Việt ả am !
con tôi cũng là Việt ả am
nói tiếng Việt ả am
làm thơ Việt ả am
soạn nhạc Việt ả am
làm tình Việt ả am

hôm nay tôi sống đây
tôi biết yêu
biết thương mến mọi người
biết di tích ông bà
biết ngâm câu Kiều
biết hát ca dao
biết ăn nước mắm
biết húp bát phở
biết giỗ cúng ông bà cha mẹ
biết đi tìm tu do, dân chủ cho quê hương tôi
cho đồng bào tôi
cho những linh hồn chết vì chiến tranh
những linh hồn trên biển cả
những linh hồn trong trại tù
là vì cũng nhờ
tôi là người Việt ả am

vì tôi là người Việt ả am
có da vàng màu lúa chín
có trong mình giòng máu Rồng Tiên
làm sao tôi sống nổi khi không còn tình em
hỡi em Việt ả am - hỡi em Việt ả am

lạc bước

tặng Trần Hoài Thu

con gió
lạc bước giữa trời
ngàn năm
gió vẫn rong chơi với đời

cánh mây
lãng đãng trên đời
con sông nước chảy
chim trời lênh đênh
con trăng
ngủ muộn trên cành
ngàn sao lạc bước dưới giòng nước trôi

và tôi ngơ ngác giữa đời
qua đây lạc bước
phận người trăm năm

một giòng máu

xin đừng làm ngơ
quay mặt không nhìn tôi
xin đừng làm ngơ
xin đừng làm ngơ
vì trái tim cùng một niềm mơ

xin còn có nhau
cho tình thêm ngọt ngào
dù tháng năm là độc dược
dù trái tim quá mòn hao
cũng xin còn có nhau
trọn một đời
vì ước mơ là nỗi sống người ơi

xin còn nhìn nhau
ta là người Việt ả am
xin còn nhìn nhau
xin còn nhìn nhau
vì chúng ta cùng con cháu Âu Cơ

xin đừng làm ngơ
quay mặt không nhìn nhau
giữa đời người giọt lệ còn xót xa
bước chân đời còn lênh đênh vạn nẻo
xin vẫn còn nhìn nhau
vì trái tim cùng chảy một giòng máu Rồng Tiên

nghiêu ngao đường trần

này em nhé trăng đan áo lụa vàng
này em nhé sương rơi dưới cành lan
ngàn đom đóm yêu nhau dưới cội tùng
lồng con bướm đang rung khúc nhạc vàng

mùa thu đến em hong tóc sợi mềm
về trong gió xôn xao cánh vạt đêm
ngồi trên núi nghe con suối tự tình
hồn như lá bay qua chốn thiên đình

này em nhé vui chơi giữa đường trần
giòng nước cuốn ra đi cánh bèo non
vườn hoa nở em yêu hết một lần
cành mai yếu tương tư ốm bệnh nằm

này em nhé đôi chân đã mệt rồi
đời tôi đó xin em ghé dạo chơi
ngày mai đến trong tim có nụ cười
rồi ta sẽ nghe trăng kể chuyện đời

này em nhé đêm nay có một chàng
ngồi thơ thẩn như quên bước trần gian
vần thơ cũ âm vang khúc nguyệt cầm
hồ rượu trông ta ru giấc mộng vàng

thôi em đừng khóc nữa

thôi em đừng khóc nữa
tình nồng thôi đã phai
con tim giờ đã úa
tháng ngày như heo mây

thôi em đừng khóc nữa
xót xa cũng vậy thôi
nước mắt nào kết được

những tan vỡ lúá đôi ?

thôi em đừng khóc nữa
vì trong ta đã quá tan thương
vì bao năm ta quá tủi hờn
vì em ơi ta quá lênh đênh

thôi em đừng khóc nữa
môi hôn đã lạnh lùng
đời buồn trong số kiếp
tình buồn rơi trong đêm

thôi em đừng khóc nữa
giòng lệ khô từ lâu
đời đôi ta đôi ngả
ngả nào gặp lại nhau

thôi em đừng khóc nữa
tình đôi ta đã chết
tình đôi ta chết rồi
em ơi !

cõi tạm

sợi nắng nằm tạm vòm cây
con bướm ngủ tạm
say mê trên cành
cội hoa nở tạm đóa quỳnh
hạt sương mượn tạm
chút tình lá non
con đò
ngồi tạm trên sông

con nước chảy tạm
qua lòng bờ ao
giọt nước rơi tạm mưa mau
con sáo hót tạm
ca dao lững lờ
hòn núi đứng tạm bơ vơ
thế gian ở tạm
chờ vợ cõi đời

anh vẫn nhớ đưa em gái họ làm bia ôm bị bắt
chết trong trại cải tạo nhân phẩm
nhớ Bác Kính hàng xóm nhảy xuống sông
ôm chiếc xe xích lô đập không bán
nhớ thằng Chín cuối hēm trốn đi nhiều lần
và bây giờ được thành thoi
kiếm điểm đời mình
trong nhà tù
nhớ cô Hòa có chồng sĩ quan nguy
là được sĩ mà cô phải ăn xin
nhớ mợ Hoạt đập đầu vào song cửa sắt
trước khi nhắm mắt mợ hét chữ thẳng
Phường trường gương mẫu

nhớ mẹ anh phải chuộc tội với đảng
vì bao năm làm nhà xuất bản
in sách báo nguy
mẹ dặn dò anh không được về chôn cất mẹ
anh cần rặng làm thẳng bất hiếu
cám ơn đảng đã lo cho mẹ anh
(và cả bao dân anh nữa)
nên những ngôi mộ giờ tìm không ra
(đất khai quang dành cho đảng xây thêm nhà cửa
để trả ơn cảng bộ gương mẫu)
bao năm rồi anh vẫn thường đốt đi tuổi hy vọng
anh là người may mắn, trời ơi

và như thế anh vẫn thường tự an ủi
cuộc đời may mắn mình
bằng những giọt nước mắt ứa máu
đã khô cứng từ lâu trong trái tim

tình quê

bao đêm nằm ngủ không yên
lắng nghe tiếng dế nỉ non nổi lòng
ngỡ mình ở giữa quê hương
ra sân tìm ánh trăng tròn dưới ao

tạ ơn

tạ ơn mẹ cho con giòng sữa ngọt
giòng sữa đời cùng tiếng hát ru êm
con vội lớn, vội xa vòng tay mẹ
gío của trời, trên vạn nẻo lênh đênh

tạ ơn thầy đã dạy con chữ nghĩa
nghĩa làm con, làm thân phận con người
nghĩa vợ chồng, trăm năm như tơ tóc
nghĩa non sông, ôi nặng tựa đất trời

tạ ơn đời cho tôi nhiều mật đắng
nhiều đổi thay, nhiều tan nát vô tình
lòng trĩu nặng với bao niềm dang dở
tôi một mình đi giữa đời buồn tênh

tạ ơn ai tôi làm người vong quốc
sống từng ngày thương nhớ những giòng sông
nhớ bụi tre, ruộng lúa, mái chèo buồn
đã bao lần tôi âm thầm ngời khóc

tạ ơn bạn cùng ta chia tâm sự
tâm sự buồn như những đêm mưa bay
mai xa cách ân tình còn tri kỷ
tủi hờn nào mình hòa với men say

tạ ơn em cho anh đời rượu ấm
em vun trồng, tình nghĩa mãi đậm sâu
đời mỗi một dừng chân đây nghĩ tạm
tình em nồng xóa dịu đến ngàn sau

mộ bia

ngôi bên đại dương này
thả hồn theo gió bay
bên kia bờ nước mặn
quê nghèo tổ tiên tôi

ngôi bên đại dương này
ngóng bên đại dương kia
nhớ thương từng giọt lệ

quê nghèo ai xẻ chia ?

ngồi bên đại dương này
đời qua như cánh mây
40 năm mòn mỏi
ai còn, ai đổi thay ?

ngồi bên đại dương này
đêm từng ngọn sóng dài
mai đây khi tàn cuộc
tình này ai có hay?

ngồi bên đại dương này
quê nghèo phía bên kia
chúng ta cùng dân Việt
mỗi người một mộ bia

thư xuân cho em gái ở quê nhà

hỡi em gái yêu của anh
mùa xuân thứ 1967 đã đến
hãy mặc quần áo thật đẹp đi thăm giùm anh
thăm giùm anh ngôi trường xưa và ông giáo già
mấy mươi năm vẫn ngồi nhìn
đàn chim non tung cánh khắp phương trời
thăm giùm anh ngôi đình bỏ trống
thăm giùm anh cây đa đầu làng nhiều lần anh
đã nằm nhìn chim chóc làm tổ
nơi anh đã nô đùa cùng các em trong những ngày
thơ dại
thăm giùm anh khu chợ bên kia sông
cái rạch anh đã một lần chết hụt
chỗ gò trống anh đã thả diều, rượt bắt
và thăm giùm anh cô Sương bán kẹo bên cây cầu treo

hỡi em gái yêu của anh
mùa xuân thứ 1967 đã đến
em hãy mặc quần áo thật đẹp đi thăm giùm anh
thăm giùm anh những kèo những cột những bàn
những ghé những sách những vở

những khung cửa những gâm giường
nơi anh đã sinh ra tập ăn tập uống tập đi tập chạy
tập nói tập cười tập yêu
nơi anh đã khóc đã cười đã than hờn và đã
nhận tình thương cha mẹ
thăm giùm anh khu vườn sau nhà
nơi có soài có mận có ổi có vú sữa có măng cầu
có ao nuôi cá của ba có chuồng heo của mẹ
có cây mít của em có cây bưởi Biên-hòa của anh
vuốt ve từng ngọn cỏ bông hoa bẹ cau lá tràu giùm anh
và hãy nói rằng anh thương nhớ lắm

hỡi em gái yêu của anh
mùa xuân thứ 1967 đã đến
em hãy mặc quần áo thật đẹp
chùi sạch từng góc nhà xó bếp treo lại
những khung ảnh
làm cỏ nấm mộ anh Mạnh chết trên năm trước
đến bàn thờ ông bà thắp nhang đèn
quì lạy cầu nguyện
giùm anh
cầu nguyện những gì trong sạch nhất của em
đến chúc mừng ba má cô dì chú bác
anh em bạn bè hàng xóm
và cũng nhận tiền lì xì giùm anh

hỡi em gái yêu của anh
mùa xuân thứ 1967 đã đến
em hãy mặc quần áo thật đẹp
ra đứng trước sân ngắt một cành mai nâng niu nó
đốt một dây pháo bông một cây pháo Từ-nguyên,
cắn ngan môi một miếng mít gừng
rời hít hà giùm anh
cắn cho anh một nắm hạt dưa một miếng dưa hấu đỏ
một phần bánh chưng với một chút dưa kiệu
hỡi em gái yêu của anh
mùa xuân thứ 1967 đã đến
em hãy mặc quần áo thật đẹp làm giùm anh
những thứ đó
dù hôm nay những thứ đó không còn hay đã thiếu hụt
em cũng ráng nghĩ ra và hãy nói
anh thương nhớ lắm
được như thế nơi đây xuân có cô đơn có buồn có tủi

như điên
anh cũng thấy sung sướng lắm đó em
em yêu của anh
(Indiana-1967)

nỗi niềm

trên con đường này chiều nay tôi trở lại nhìn từng mảnh nắng vàng rơi trên bờ cỏ thân yêu mà nghe hồn mình dịu dịu chút hương sen, lòng nở trăm bông cúc vàng, tôi nghe đâu đó lời của con sông thương mến đang tình tự trong từng khe đá tương tư, tôi nghe đâu đó tiếng chim ca xang trong gió nhẹ, tiếng chân trâu trở về nhai lại mớ cỏ buổi đầu sương.

trên con đường làng này chiều nay lá vàng bay nhiều quá và hồn mình cũng reo vui như con trẻ, hàng dâu nhà ai hoa giấy nở rộn ràng như môi cười của đứa em lên chín, như ánh mắt vui của mẹ già trước hiên, trong vườn nhà ai thiếu nữ đang phơi áo đứng nhìn mơ màng cuối chân trời, xin cho tôi gửi lời thăm hỏi xin cho tôi đến gần với người ơi.

bên chân cầu này chiều nay tôi đứng tựa mà nghe lòng mình còn xao xuyến kỷ niệm xa nào, kỷ niệm chờ nhau ái ngại, kỷ niệm gió luôn tóc mượt, kỷ niệm nón nghiêng đầu nụ cười xuân và đầu đây nhịp chèo nào còn khua động lòng người viễn xứ.

trong quán nước này chiều nay tôi ngồi đốt thuốc mà trí óc lênh bênh như ẩm men rượu, khu chợ này sao quanh hiu quá hờ em những người thân giờ trời giạt phương nào mà sao nghe lệ mình đang tức tưới giữa ruộng tim.

quanh chốn cũ này tôi đứng ngỡ ngàng chiều nay, áo xưa buồn biết gửi trả cho ai
hỡi ai đi đó xin để tôi đến gần
xin kéo tôi đến gần.
(1969)

chí làm trai

trót mang trên thân mình
một màu da lúa chín
trót mang trong tim mình
lời mẹ ru yêu mến
nước non ta đang buồn
nữ nào ta đứng trông
xá chi năm tháng dài
vững lòng nuôi chí trai

trót thương dân mình khổ

nhẽ nào ta làm ngo
xác thân ta có tàn
mà tình ta vẫn sống
chí trai ta vẫn còn
lời thề xưa nước non
đầu sa cơ bước đường
nhưng lòng ta sắt son

trót mang thân trai Việt
cùng màu da lúa chín
trót mang thân Tiên Rồng
giòng Cửu Long nước cuốn
nước non ta Việt ả am
nữ nào ta lãng quên

tôi
vẫn nuôi trong lòng
một ngày đi giữa ruộng vườn
một ngày lúa chín trên đồng
một ngày niền tin rục sáng

tôi
vẫn đi
trên đường lưu vong
ngày mai đây
ngày mai đây
tôi sẽ về
tôi hứa về
về với
quê nghèo

ly rượu đời

ta rót vào ly, men rượu đời
mời em cạn chén giữa đêm nay
đêm nay trăng sáng ngập hồn vắng
rượu cay hay nước mắt ta cay ?

ta rót vào ly, rượu tình buồn
tình ta như quán trọ không đèn
đời còn lận đận theo năm tháng
uống đi em, quên hết muôn phiền

ta rót vào ly, rượu đau thương
mời em cạn chén cho vui lòng
say cùng ta, quên đi cuộc sống
tủi hờn chi đời vẫn lệ buồn

ta rót thêm kỷ niệm xót xa
kỷ niệm hẳn thương tích trong ta
bởi sự thật ta không khóc nổi
đã vắng buồn, kể mãi không ra

ta rót thêm, giọt rượu ưu tư
bởi vì đời biển mặn phù du
rượu ưu tư có ta choáng váng
hay có em say mướt bên ta ?

khóc chi em, đời còn buồn lắm
và mai đây hồ rượu vỡ tan
như tình mình cạn ly rượu đắng
như đời mình tàn mạt đau thương

Có lẽ anh yêu em

có lẽ mây trời mượn tóc em
nên mây lãng đãng rủ sợi mềm
lang thang chiều vắng nhìn mây trắng
mà nhớ nhung nhiều mái tóc đen

có lẽ sao trời mượn mắt em
nên sao sáng tỏ giữa đêm trường
đêm đêm anh ngẩng nhìn sao sáng
để cố đi tìm ánh mắt trong

có lẽ nắng chiều mượn môi em
nên nắng chiều nay quá ửng hồng
miên man nắng đọng trên cành lá
anh hốt nắng vàng ngõ môi thom

có lẽ quỳnh lan mượn hương em
nên hoa thơm ngát những hương nồng
bao ngày mơ ước bên hoa nở
để thấy hồn mình đượm phần hương

có lẽ gió ngàn mượn gót em
gió vui trong gió, gió qua thềm
để anh đón gió vòng tay rộng
ôm gió vào lòng, ủ trong tim

có lẽ trăng vàng mượn áo em
nên trăng trải rộng ánh lụa vàng
giăng tay ôm hết trăng muôn thuở
ấp ủ riêng anh giấc mộng lành

có lẽ kiếp này anh yêu em
nên anh mê mẩn giọt nắng hồng
mê mây, mê gió, trăng, sao sáng
mê cả hương nồng của quỳnh lan

Xin cảm ơn cuộc đời

xin cảm ơn cuộc đời
hôm nay tôi còn sống
còn biết yêu thương
còn đợi chờ – còn nhớ mong
còn có những ngày buồn xa vắng
còn có những đêm trăng vàng soi bóng
còn yêu mến con người
còn nhớ quê hương xa vời vợi
ba mươi năm, một kiếp người
ba mươi năm, một khoảng đời

và còn yêu ai
nón nghiêng che tình như lúa mới
mái tóc dài xoắn ngập trời mây
từng buổi tan trường áo trắng bay bay
mộng bình thường như dòng nước lặng trôi

xin cảm ơn cuộc đời
hôm nay tôi còn sống
ba mươi năm
một số phận
lòng không mưa đổ sao quá lạnh

rượu không uống sao thấy cay đắng
và vẫn còn lang thang

còn ước ao – còn mơ mộng
còn những chiều vàng đạo quanh phố vắng
thầm gọi tên người chết trẻ năm xưa
còn những cơn mưa ướt dầm dĩ vãng
có ai về thăm dòng sông cũ
và ngọn đời ngày nao canh giữ
đốt chút hương trầm để tạ ơn ai

và vẫn còn bao ngày ngời đếm tương lai
còn những giọt nước mắt như sương trên cành lá
còn những nụ cười nhẹ như gió thoảng qua
và con tim
và con tim còn thôn thức vì đâu
và cuộc đời
còn nhiều hứa hẹn cho nhau
như hoa vàng nhà ai vừa mới nở
rất hồn nhiên như từng hơi thở
như ân ái vợ chồng
như mọi ngày – như mọi đêm

xin cảm ơn cuộc đời
hôm nay tôi còn sống
vẫn còn nghe lời tỏ tình của mây gió
vẫn còn viết nhạc – vẫn làm thơ
vẫn còn tìm thấy niềm vui nơi lũ trẻ
vẫn nhận tin buồn từng đưa bạn ra đi

và như thế tôi vẫn âm thầm
đi giữa đời mưa nắng
dù biết rằng hư vô dần đến
xác thân này rồi trả lại cho bụi trần
và tâm trí trả về cho ơn trên

xin cảm ơn người - xin cảm ơn đời
và một dòng sông tuổi trẻ
một bờ ao nhỏ, một con đê già
một mái nhà – một cụm tre
một dòng sữa mẹ
một luống khoai cha
một cánh diều lững lờ
một ruộng lúa cần khô
một thành phố hiền hòa
một biển cát mộng mơ

một khoảng trời lộng gió
một cuộc tình
và một quê hương – ôi một quê hương
xin cảm ơn – xin cảm ơn

từ nay trên khắp con đường
có người dân Việt cuồng điên giữa đời

lãng phí tình ơi

mùa thu nào buồn như mắt em
sợi nắng nào dài bằng mái tóc em
cho tôi ngồi gọi thầm tên em trong nỗi nhớ
ngàn giọt lệ sầu rơi xuống giữa buồng tim

cho tôi về nhặt lá mùa thu cũ
lá vàng nào khô bằng ngưỡng hồn tôi
kỷ niệm nào xao động như biển cả
cho tôi một lần ôm hết vạt thu rơi

chút tình nào giờ như thác đổ
rơi giữa đời tôi
thành lãng phí tình ơi

cuộc tình không may

một chiều đứng giữa hoàng hôn
lặng nghe thân thể trăm đường về không
một lần thấy nhớ giòng sông
một lần thấy bóng quê hương nhu mì
một ngày em bỏ ra đi
trong tôi thân xác gần như không hồn

một lần thấy đóa tình duyên
đời tôi có bóng trăng nằm chờ khuya
một ngày ôm chút tình mơ
tay xưa hái đóa tường vi đâu ngờ
một lần khoát áo ra đi
thiên thu réo gọi tình về ngủ yên

một đời em nhớ không em
một đời em có lần quên câu thề
một đời đã trót u mê
từng ngày phở rộ ta về đơn côi

một lần thấy bóng đời tôi
ngày tôi không có mặt trời rọi soi
một ngày quên lãng đời tôi
là ngày mưa gió cuốn trôi mịt mù
từng ngày ôm trái tim hờn
trong tôi còn lại
cuộc tình không may

những chiều đông cuối năm

những chiều đông cuối năm ngòi nhớ quê hương
nhớ vất cơm nếp nhớ cọng rau thơm nhớ vị ớt cay
nhớ mùi trầm trên bàn thờ ngoại
nhớ mẹ cha mắt mờ theo ngày tháng
nhớ em thơ từ cay đắng lớn lên
nhớ chị hiền theo chồng ra biên giới
nhớ họ hàng bỏ làng xóm ra đi

những chiều đông cuối năm ngòi nhớ quê hương
nhớ bạn bè đã chết nhớ những thằng còn sống
những thằng mặc cảm những thằng còn cầm súng
và nhớ Tĩnh nhớ Thục nhớ Thái nhớ Sai-gòn
nhớ' Huế

những chiều đông cuối năm ngòi đốt thuốc tư lự
trên cảnh khô mùa thu nào đã chết
loài chim nào đã bỏ đi tình yêu nào đã vắng
nỗi hờn nào đã băng giá trong tim
kỷ niệm nào theo về trong lối gió
kỷ niệm nào vang vang lời tình xưa
kỷ niệm nào còn khua động trong hồn

những chiều đông cuối năm ngồi mong đợi
mà đã mong đợi hơn hai mươi năm
một cuộc tình êm dịu một ánh mắt trong
một nụ hôn một vòng tay một an ủi một sự thật
một hòa bình

những chiều đông cuối năm ngồi mặc niệm
những lãng phí nửa đời để lại lệ xót
và bây giờ còn lại nỗi buồn trong mắt sâu
(Michigan 1969)

có những ngày tháng

có những ngày tháng anh tìm lại không ra
những ngày tháng của mùa đông ủ dột
tìm thấy mình co tay lạnh trong túi quần
tìm thấy mình bên hàng phở buổi sáng sương mù
bên tách cà phê trong quán buổi trưa
bên chân cầu mong đợi nón em nghiêng

có những ngày tháng anh tìm lại không ra
những ngày tháng của mùa hè sáng láng
tìm thấy mình thả mộng trên những cánh diều cao vút
tìm thấy mình đi về từng buổi trên đường Khải-định
qua cửa phòng em tình hân hoan
từng giọt nắng hanh vàng

có những ngày tháng anh tìm lại không ra
những ngày tháng của đam mê mộng ước
tìm thấy hôn mình bơ vơ trên cảnh liễu
và lòng mình băng khuâng qua mây cửa thành

có những ngày tháng anh tìm lại không ra
những ngày tháng bên mẹ cha lớn lên
tìm thấy mình dưới hiên che đằm ấm
bên mâm cơm hạnh phúc
trong lòng nội thân yêu

có những ngày tháng anh tìm lại không ra
những ngày tháng yêu em tha thiết

tìm thấy mình theo em từng buổi
tìm thấy mình nắn nót từng trang thư
chải chuốt từng câu thơ
thần thờ trong vườn sương từng đêm trăng

có những ngày tháng anh tìm lại không ra
nhưng dù tìm không ra anh cũng nguyện trở về
(*Michigan-1968*)

ước mơ gửi Thái

ước là đông giữa đất thần kinh buồn
những mùa đông mưa long lanh trên tóc ai
những mùa đông mưa đi học bần áo dài
những mùa đông ngồi quán hút Bastos xanh
những lần ở Sơn Ca - những lần dạo phố
những đêm hạnh phúc bên ánh lửa hồng

ước là mây giữa trời hè cao vút
mây trôi bèo bồng vào mắt xanh
trên đường về nhật từng cánh hoa phượng đỏ
ép vào lòng sách để dành tặng cung

ước là sông trôi lơ lửng
sông hiền hòa nhịp chèo đêm
thương làm sao bóng trắng vàng dưới đáy
và tình yêu cũng chớm nở trong tim

ước là nắng vàng muôn nơi
nắng trải mềm từng góc đường kỷ niệm
nắng nung chín từng trái xanh bông lúa
nắng nung ấm lòng anh em tôi

ước là gió hôn nhẹ má ai hồng
gió trở về thăm lại chốn yêu thương
(*Michigan 1969*)

mùa đông
của nàng Carol

khi mùa đông bắt đầu hiện diện trên khắp nẻo đường góc phố, cây trơ cành khô héo thương đau, những chiếc lá còn sót lại của mùa thu trước run rẩy trong hơi lạnh đầu mùa rồi an phận

mục nát

những con bò vàng cũng không còn đứng ngẩn ngơ gặm cỏ chúng đã ra đi lúc thu sắp tàn và bỏ lại sự buồn bã trống không nơi cánh đồng vàng úa cô đơn

lúc bấy giờ Carol đứng tựa lưng nơi song cửa sổ mắt sâu buồn đăm đăm vắng tóc như bỏ quên từ thuở nào, nàng thở ra náo nuột những giọt lệ tủi hờn đưa hôn nàng tìm về kỷ niệm êm đềm hạnh phúc.

nhưng hạnh phúc đã đậm chồi nở thành mụn nhọt trong lòng nàng như chuyện chàng ra đi về nơi chân trời xa tắp

nàng cố tưởng tượng ra giải đất hình chữ S chàng đã đến, những rừng thâm u hay núi lũng sương mù

chàng ở nơi nào trên giải đất rữa nát đó.

nàng khẽ thăm thì rằng anh ơi bây giờ anh đang làm gì trên giải đất rữa nát mà em không tưởng tượng ra nổi đó

anh đang hành quân đuổi địch đang ghì súng nơi tiền đồn đang ngồi đếm sao trong đêm tịch mịch đang thanh thoi bên một người con gái xa lạ đang nằm rên rỉ như dã thú trong một bệnh viện hay đang nằm im dưới một nắm đất khô cằn cô đơn và rữa thối

anh có nhớ những đêm Giáng Sinh đi lễ cầu nguyện cho tình yêu hai đứa diu nhau trên đường vắng mơ tưởng một khung cảnh gia đình hạnh phúc với đàn con non dại và nhớ lần đầu tiên hai đứa hôn nhau

hỡi anh yêu của em

bây giờ anh ở đâu trên giải đất rữa nát mà em không tưởng tượng ra nổi đó

anh đang hát bài tình ca thuở trước đang cúi đầu đọc kinh cầu nguyện đang ngủ đang ăn đang cười đang khóc đang nhớ em hay đã rữa thối dưới một nắm mồ cô đơn

có bao giờ anh nghĩ rằng em đang nhớ anh tha thiết yêu anh mãi mãi như những mùa đông nơi đây tuyết vẫn rơi và buồn

có bao giờ anh nghĩ em sẽ già nua còm cõi trong chờ đợi và sẽ còn khóc thương trong những ngày xa nhau

nhưng anh đang làm gì trên giải đất rữa nát mà em không tưởng tượng ra nổi đó

đường anh đi có đầy hầm hố chông gai máu me và sự chết đeo đuổi

anh có ghì súng bắn vào khoảng trống thức tỉnh hồn mình để biết mình còn hiện diện và còn có người yêu đang mong chờ

hỡi anh yêu của em

có bao giờ anh mơ trở lại chốn này bên lò sưởi ấm êm có em ngồi đan áo mùa đông cho đứa con tương lai và anh ngồi đọc báo nói về giải đất đó, nghĩ đến những chiến công trước kia mà sung sướng chạy đến hôn em

anh ở nơi nào trên giải đất rữa nát mà em không tưởng tượng ra nổi đó

anh đang làm gì hay đã rửa thối dưới một năm mộ buồn cỏ úa
hỡi anh yêu – anh yêu của em
(Indiana 1968)

bài tình buồn cuối năm cho Phượng

em hãy rũ tóc ngồi hong khi mặt trời vừa thức
đánh dấu thêm một ngày thương nhớ
con đường xưa dù chỉ còn sỏi đá cháy khô
loài bướm tình đã chết
em không còn vườn hoa thơm để dạo
không còn những đêm trăng soi bóng hiên ngoài
và tất cả không gì hơn ngoài những kỷ niệm héo hon
nếu em có khóc
xin khóc giùm anh nữa nghe em

lệ ước

có phải thời gian là độc dược không em
nên tình mình héo tàn như lá úa
nụ hôn xưa không còn dấu tích
ngàn lệ sầu phủ kín đời lênh đênh

có phải phận người là mây gió không em
nên đời này quá nhiều tan rã
như rã tan của quê hương mình
như bọt bia trong đêm dài hiu quạnh
cho hồn người say mãi để lòng quên

có phải ước mơ là bọt sóng không em
nên suốt đời mình lân đần đi tìm
như đi tìm ánh sáng
như sự thật ngỡ ngàng
một kiếp người chua xót với lệ khô

có phải lệ mình không còn nữa
nên cầu xin mưa đổ vào hồn tôi
để ta được một lần trước khi chết
khóc một lần với lệ ước em ơi

hình như ta khóc

tháng ngày vụn vỡ
mắt mờ đêm khuya
tay ôm dĩ vãng
ép vào tim khô

hình như ta khóc
đời buồn ai hay
chiều buồn uống rượu
tiếc đời mây bay

hình như ta khóc
tóc bạc xác xơ
nhật từng kỷ niệm
khâu lại hồn ta

hình như ta khóc
trong chiều quạnh hiu
hình như trong gió
có hồn cô liêu

Hồn Đất Cũ

bạt Hoàng Xuân Sơn

Tôi là một kẻ làm thơ vắn điệu . Mấy năm gần đây cũng không khỏi nao lòng, thao thức cùng vận hội đổi mới của nền thơ Việt hiện đại .

Đổi mới ? À, cũng nên lắm chứ ! Cần mang lại một luồng sinh khí mới cho sáng tác . Chẳng lẽ cứ trì trệ, bế tắc mãi hoài trong vắn điệu du dương . Chẳng lẽ cứ gậm nhấm rừrừrừ thức ăn cũ như một loài nhai lại ? Đã có nhiều tranh cãi chưa đi đến đâu giữa sự tương phản hai luồng thơ cũ mới .

Vậy mà tôi đã lăm le, lai rai hưởng ứng bận trang phục mùa màng cho thơ . Muốn phá vỡ hình thức cũ mang lại tự do diễn tả nội dung tình ý mới ư ? Ừ, thì thơ bí hiểm có . Tượng trưng có . Ẩn dụ có . Và ngay cả tân hình thức, cũng vung tay phóng bút ra gì . Vậy mà rốt cuộc chẳng ra làm sao . Rồi, tình cũ không rủ cũng về . Cứ mỗi khi chiều xuống, cảm cái buồn bã cô đơn của đất trời, của mình, tôi mần thơ điệu đàng phùng xòe trở lại . ả ghệem cho cùng cũ mới chi rồi cũng rữa . Đông tây đời biết lặn về mô ? Miễn là còn nuôi hi vọng sáng tác . Phải vậy không bạn ?

Trở về vắn điệu du dương
là đi hết một con đường thẳng ca
tự mình lĩnh xướng
ê

a
một khúc giao hưởng
cũng là cách tân
... (HXS)

Tôi cũng hết sức đồng ý với nhiều bạn văn : một bài thơ đọc được hoặc một bài thơ hay có thể hiện diện trong bất cứ dạng thức sáng tác nào . Tình ý diễn đạt là tình ý thật, không màu mè giả dối . Không cường điệu . Và chung nhất : thơ phải có hồn .

Một người làm thơ lúc nào cũng giữ được hồn thơ mình . Cho dù lâu năm mới cầm bút trở lại . Tôi muốn nói tới người làm thơ mang bút hiệu Khê Kinh Kha (KKK viết tắt, bạn đừng có nghĩ tới cái nghĩa ghê gớm khác của từ này)

KKK làm thơ sớm . Thơ anh xuất hiện vào những năm đầu của thập niên 60 ở bách Khoa, Văn Học ... dưới bút hiệu Lê Thị Minh Đức hoặc ký tên thật ả guyễn Xuân Hùng . ả hưng thật tình mà nói, những sáng tác mang tên Khê Kinh Kha đăng ở tờ Văn mới gây được sự chú ý đáng kể từ khi anh xa nhà du học vào năm 1967 . Đây là những lời vọng cổ hương tha thiết ăm ắp nỗi lòng của kẻ xa xứ .

Đã lâu rồi hồn mình quên xao động
như cánh diều không còn gió thoảng bay
như lá vàng im lìm trong mưa lạnh
chết âm thầm trên thảm cỏ xác xơ
như mùa đông về đây không hẹn trước
tuyết vô tình phủ kín lòng quanh hiu

.....
đã lâu rồi anh như mây lạc hướng
đi giữa đêm sâu không ánh trăng vàng
không thấy được hiện tại trên đôi tay
cũng không biết về đâu một ngày mai . . .
(Đã Lâu Rồi – KKK)

KKK là kẻ mang nặng hồn quê tình nhà trong huyết thống . Chuỗi ngày tha hương hầu hết là những buổi cơm anh cố ăn để sống – mà trong lòng nước mắt cứ như canh .

Không hiểu tại sao bút hiệu của anh lại mang tên một tráng sĩ thời chiến quốc ôm mộng vượt sông dài diệt hôn quân bạo chúa . Có lẽ nào gã thư sinh tay yếu chân mềm ấy ? Có lẽ ở muôn trùng cách biệt, anh chỉ muốn làm một tiểu Kinh Kha băng qua dòng suối nhỏ tìm lại dấu quê đã mờ nhạt dần trong tâm thức phùng lưu xứ ?

Một trong những bài thơ của KKK mang dấu ấn sâu đậm về nơi chốn sinh thành là Anh Sẽ Về . ả guyễn Hữu ả ghĩa đã phổ nhạc khá thành công bài thơ này . Ý nhạc bắt kịp lời thơ tạo được nét hài hòa cảm xúc . Đám du ca bọn tôi vẫn thường ngheu ngao chia bè hợp xướng ;

Anh sẽ về em ơi anh sẽ về
về nơi ngôi nhà vách đất với hàng hoa thom
nơi con đê già nơi cây cầu tre
nơi con đường đất dấu chân trâu bò

.....
Một giọng nam lĩnh xướng điệp khúc :

đưa em vào gió
khẽ trao cành hoa

ra sau vườn nhỏ
trông lại cho em dây hoàng lan
hương đậm thêm

và tất cả cùng vào lại :

Anh sẽ về em ơi anh sẽ về
dù đêm không cùng hay mất hết người thân yêu
cho em theo chồng – cho chim về xa
sẽ gắng quay về chết nơi ra đời

Hát lên đi bạn ơi ! Hát lên bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu bạn cũng sẽ được sống lại
khung trời hoa mộng của quê nhà rất đời thân thương . Hát lên cho
quên sầu nhớ . Ở một thời nào . Tưởng chừng xa lắm . Mà thật gần gũi .

Băng đi một dạo thật lâu (dễ chừng trên dưới 20 năm), KKK không còn cầm bút.
Chẳng là vết thương nhức nhối tháng tư bảy năm đã làm lặng người một kẻ xa quê đến thế
ư ? Hay tại vì một hoàn cảnh nào không tiện bộc bạch ? Tôi không tin như thế . Tình cũ
ôi tình cũ . ai rủ về ! Chết thơ đã chảy đậm đà nên huyết quản . làm thế nào có thể ngưng
dòng mực ? Làm thế nào chối bỏ được linh quyền của một thi sĩ ? Và điều đã được chứng
nghiệm : từ hai ngàn lẻ năm, thơ KKK hồi sức nở rộ trên khắp mặt báo . Tôi vui mừng
thấy anh cầm bút trở lại . Và chào mừng trang nhà Giao Cam ra đời (<http://giaocam.saigonline.com>)

Đầu năm 2005, tuyển tập thơ nhạc Tổ Tình được Thư Ân Quán ấn hành đã khai sinh
đứa con đầu lòng của “lão Bạng” Khê Kinh Kha (Đến đây phải mở dấu ngoặc để ca ngợi
công trình của bạn Trần Hoài Thư và anh em Thư Quán Bản Thảo . Với phương tiện hàn
sĩ và việc vàng lút đầu, các bạn đã không ngừng cố gắng làm sống lại “ cơ ngơi “ của
những ngòi bút cũ, một thời vang bóng . à ào là Từ Thế Mộng, Phạm ả gọc Lư, ả guyễn
Bắc Sơn, Vũ Hữu Định, Linh Phương, Hoài Khanh v.v) .

KKK là người tài hoa . Anh vừa làm thơ, vừa soạn nhạc . Điều này cũng không đáng
ngạc nhiên .

ả hững năm xa xưa ở quê nhà KKK đã từng là một tay trống có hạng của một ban nhạc
trẻ . Tập Tổ Tình gồm hai phần thơ/nhạc cân phân . Dù tuyển tập thơ nhạc có những lời
tỏ tình dễ thương cho người nữ như : mây lãng đãng dưới dòng sông tư lự – em qua cầu
tóc rối cả thơ tôi . Hoặc như : phải chi hoa là em – xin nở một nụ hồng – giữa đời tôi
bằng giá . . . vì em là thiếu nữ – ngón tay dài sen nở – áo bay trời thiết tha
v. v . Sở trường của KKK , theo tôi là những lời tỏ tình bất tận với quê nhà . Lời tạ tình
của gã giang hồ xa quê, đã bao năm thất lạc dấu đời mình .

Xin làm mây bay về qua chốn cũ – thăm những con đường bóng mát tuổi mộng
mơ – giữa núi cao nhỏ từng giọt mưa tình – cho đất khô hân hoan tìm lại bờ lau ngọn cỏ
– rừng cây xưa thêm lá rộng đậm mê, và tình ai miên man như sóng vỗ . . .

ả ếu một mai mưa về trên thác cũ
dưới hiên xưa xin nằm chết hân hoan
hơi thở cuối xin dành tạ ơn mẹ
trái tim nồng nở nụ hồng trao em
và thân xác làm phân bón núi sông

KKK sử dụng nhiều thể thơ trong tập tỏ tình : bốn chữ, năm chữ, thất ngôn, lục bát v.v .
ả hưng cũng vẫn theo ý riêng tôi, KKK thành công nhất nơi
thể điệu thơ tự do, hoặc thơ xuôi . Chính nơi này, anh đã kể lễ nỗi niềm được nhiều hơn .
Diễn đạt chiều sâu tâm linh được tận tình hơn .

ả ếu một mai khi hòa bình đến với mớ tuổi còn lại – lúc bấy giờ dù
đang chui rúc trong hầm tối – dù đang lạc loài trong ngõ ngách – dù đang ốm đau trong
rừng già – cũng nhớ trở lại ngôi nhà mẹ cha xây mộng ngày xưa cũ, trồng lại vườn nhãn
– làm cỏ những nắm mồ người thân yêu – tìm lại những kẻ còn trôi giạt – nhóm lại bếp
lửa mùa đông . . .

Và bạn hãy đọc thêm chút nữa, ký ức của một kẻ mù đường :

Hình như có thêm một chiếc răng cời
hồn nhiên như chim sẻ trước sân
như cánh bướm lênh đênh
như vì sao nhỏ bé
trong ngưỡng hồn hiu quạnh
của tháng ngày bom đạn và hầm hố

hình như
có những buổi sáng nhìn nhau ái ngại
như góa phụ, chiến tranh và tuổi trẻ
như những giọt sương đọng trên sân cỏ
thật bình thường như hơi thở em ơi . . .

Tháng năm cuối đời, thi sĩ Thanh Tâm Tuyền đã cảm nhận hết linh khí của đất trời .
Đã nghe được tiếng Vang Vang Trời Vào Xuân . Tôi muốn được sống cái cảm thức ấy .
Tôi muốn đọc và mời bạn cùng đọc Khê Kinh Kha . Để nghe lại một chút rung rung .
Hồn đất cũ .

HOÀ ả G XU ả SỞ ả
Cuối hạ năm hai nghìn không sáu

ghi chú: bản đánh máy gởi từ tác giả

LIÊA LẠC:

Thư Án Quán
P.O Box 58
South Bound Brook, ả J 08880 USA
email: tranhoaitu@verizon.net